

for København blive 2 Kr., jeg skal sige hvorfor. Det er, fordi Kommunerne ere stærkt trykkede af Udgifter ifølge Epidemiloven, og jo beredvilligere de ere til at bygge Sygehuse og at indføre vederlagsfri Behandling, desto større ville Udgifterne blive. Selvfølgelig er det et meget stort Gode, der ydes Befolkningen, og det vidner om Regeringens Beredvillighed til at støtte Befolkningen, at der tilskydes af Statskassen saa betydelige Beløb, men samtidig bliver det for Kommunerne en meget betydelig forøget Udgift, naar de skulle træffe de Foranstaltninger, som ere nødvendige for at kunne nyde godt af dette Tilskud. Jeg skal for Hjørring Amts Vedkommende oplyse, at Halvdelen af Udgiften i Anledning af offentlig Behandling af epidemiske Sygdomme i de foreløbne 3 Aar har andraget $1\frac{3}{4}$ Kr. pr. Td. Hartkorn. Den har maaske hos os været større end andre Steder, da vi ikke have vederlagsfri Behandling, fordi vi ikke have haft Sygehuse. Der er imidlertid i Løbet af det sidste Aar bygget et Sygehus med en Udgift af henimod 100,000 Kr., og for at nyde godt af Bestemmelsen om Udgifterne ved vederlagsfri Behandling er der nu lagt en Plan om at bygge Sygehuse rundt omkring i Amtet, hovedsagelig Epidemisygehuse, men ogsaa i Forbindelse dermed mindre, almindelige Sygehuse, og Udgiften hertil vil andrage godt og vel $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., altsaa med de alt udgivne Penge til Sygehuse bliver det ca. 350,000 Kr., det vil, naar man regner 5 pCt.s Rente, svare til en Udgift til Forrentning og Afdrag af nogle og tyve Tusende Kroner aarlig. Dernæst vil den vederlagsfri Behandling ogsaa koste noget. Hvis jeg i Ligbed med, hvad der finder Sted i andre Amter, vil regne, at der bliver 20,000 Sygedage om Aaret, naar Epidemihuseene ere fuldt færdige, saa vil $\frac{1}{4}$ af Udgiften ved den vederlagsfri Behandling, naar man regner efter 2 Kr. pr. Sygedag, være et yderligere Bidrag af 10,000 Kr., men dermed er Udgiften ikke udtømt. Man maa huske paa, at det, som Staten betaler, kun er tre Fjerdedele af Udgifterne ved Behandlingen af den enkelte syge, men der er mange andre Udgifter ved Sygehuse — jeg er af en Kollega bleven oplyst om, at disse Udgifter kunne anslaaes til 1 Kr. pr. Sygedag. Herhen høre saaledes Udgifter til Bygningsvedligeholdelse, Inventar, Vægeredskaber o. s. v., Udgifter til Desinfektion, til Drændsel, til Betjening m. m., og derfor ville Udgifterne til den vederlagsfri Behandling naaet Statens Tilskud blive meget betydelige for Kommunerne. Jeg mener derfor, at det lader sig forsvare at gaa lidt

over den anførte Sum af 1 Kr. 85 Ore med særligt Hensyn til, at Kommunerne saa langt fra at slippe med en Fjerdedel, tværtimod have større Udgifter.

Jeg har des værre lagt meget Beslag paa det høje Tings Tid; men da vi nu staa ved at skulle gaa til en endelig Ordning af dette Forhold, har det forekommet mig rigtigt at fremdrage, hvad jeg var i Stand til med Hensyn til Lovforslaget i Almindelighed og dets enkelte Bestemmelser.

B. S. Petersen: Jeg har ogsaa nogle Bemærkninger at gøre til det foreliggende Lovforslag, der for øvrigt efter min Mening er et betydeligt Fremskridt med Hensyn til Besparelser over for den nu gældende Lov, og der kunde maaske endda være Grund til at indføre yderligere Besparelser, et Spørgsmaal, som ogsaa den ærede foregaaende Taler har ytret sig om.

Jeg skal først udtale mig om Slutningsbestemmelsen i § 2, der staar der: „Naar der af kommunale Bestyrelser vedtages Regulativer, hvorefter Personer, som angribes af visse nærmere bestemte smittomme Sygdomme, straks ved Sygdommens Udbrud, eventuelt saa snart Sygdommens Tilstedeværelse erkendes, efter en Læges Begæring kunne indlægges til vederlagsfri Behandling paa de kommunale Sygehuse, blive“ osv. Men naar det nu er en Kendsgerning, at de praktiserende Læger ere tilbøjelige til at udsætte denne Erklæring til det Tidspunkt, da den angrebne syge ikke er i Stand til at føres til Sygehuset, vil han ikke kunne komme til at nyde godt af den vederlagsfri Behandling, der ellers tilsigtes. Det forekommer mig, at der burde tilføjes lidt om, at Erklæringen maatte afgives saa hurtig som muligt, og der vil vistnok være Rimelighed for, at Lægen i de allerfleste Tilfælde vil kunne afgive den saa betimelig, at den vedkommende vil kunne blive indlagt paa Sygehuset. Bliver han ikke indlagt der, er det ofte Tilfældet, at de øvrige Medlemmer af hans Familie eller hans Husstand kunne blive angrebne af Sygdommen, og det vilde i de fleste Tilfælde nok ogsaa kunne undgaaes, naar den paagældende straks ved Sygdommens Udbrud kunde blive indlagt paa Sygehuset. Det er altsaa med Hensyn hertil, jeg ønsker, at der maa blive tilføjet en Bestemmelse i denne Paragraf. — Jeg kommer dernæst til Slutningsstykket i § 18, som siger, at for det Tab, som lides i Medfør af de i denne Paragrafs første Stykke givne Paabud, skal Ejeren af et Mejeri eller en Mælkhandel have fuld Erstatning. Det maa vel fortaas saaledes, at ogsaa Andelsmejerier